

Μωσής: Ελευθερωτής, Νομοθέτης, Μεσίτης & Προφήτης

«Και δεν ηγέρθη πλέον εν τω Ισραήλ προφήτης ως ο Μωϋσής, τον οποίον εγνώρισεν ο Κύριος πρόσωπον προς πρόσωπον, εις πάντα τα σημεία και τεράστια, τα οποία ο Κύριος απέστειλεν αυτόν να κάμῃ εν τη γῇ της Αιγύπτου, εις τον Φαραώ και εις πάντας τους δούλους αυτού και εις πάσαν την γῆν αυτού.»

— Δευτερονόμιο 34:10,11 —

ΤΟ όνομα «Μωσής» σημαίνει «τραβηγμένο». Δόθηκε σε αυτόν τον εξαίρετο υπηρέτη του Θεού από την κόρη του Φαραώ επειδή είχε ανασυρθεί από το νερό. (Εξοδος 2:10) Ο Μωσής γεννήθηκε την εποχή που ο λαός του, οι Εβραίοι, ήταν σκλάβοι στην Αίγυπτο. Ο Αιγύπτιος βασιλιάς είχε διατάξει ότι όλα τα εβραϊκά αρσενικά μωρά έπρεπε να καταστραφούν κατά τη γέννηση, προκειμένου να σταματήσει ο ταχέως αυξανόμενος πληθυσμός τους στη χώρα. —Εξοδος. 1:7-22

Η μητέρα του Μωσή, βλέποντας ότι ήταν «καλό παιδί», τον έκρυψε για τρεις μήνες. Όταν δεν μπορούσε πια να κρυφτεί, η μητέρα του ετοίμασε ένα ειδικό καλάθι

που θα επέπλεε, και έβαλε το παιδί μέσα σε αυτό και το άφησε κοντά στην άκρη ενός από τα μικρά κανάλια δίπλα στο ποτάμι. Ήλπιζε ότι το καλάθι θα ανακάλυπτε ένας Αιγύπτιος και ότι η ζωή του παιδιού θα σωζόταν έτσι. Ο Θεός είχε τον τελευταίο λόγο επ' αυτού και ο Μωυσής ανακαλύφθηκε από την κόρη του Φαραώ. Πήγε το βρέφος στη βασιλική κατοικία και το υιοθέτησε ως γιο της, προσλαμβάνοντας την πραγματική του μητέρα ως παραμάννα. (Εξοδος 2:1-10) Καθώς ενηλικιώνόταν, η μητέρα του Μωυσή του είπε αναμφίβολα πολλά για τις υποσχέσεις του Θεού για τον λαό τους. Επιπλέον, «και εδιδάχθη ο Μωϋσής πάσαν την σοφίαν των Αιγυπτίων και ήτο δυνατός εν λόγοις και εν έργοις.» —Πράξεις 7:22

Εκτός από αυτό, γνωρίζουμε ελάχιστα από τις εμπειρίες του Μωυσή μέχρι τα σαράντα του χρόνια, οπότε, βλέποντας έναν από τους Εβραίους συγγενείς του να κακοποιείται από έναν Αιγύπτιο, επενέβη και σκότωσε τον καταπιεστή. Την επόμενη μέρα έμαθε ότι η πράξη του είχε ανακαλυφθεί, γι' αυτό έφυγε από την Αίγυπτο στη χώρα των Μαδιάμ, μένοντας εκεί μέχρι τα ογδόντα του χρόνια. — Έξοδος . 2:11-15· Πράξεις 7:23-30

Ο ΦΛΕΓΟΜΕΝΟΣ ΘΑΜΠΟΣ

Στα Μαδιάνια ο Μωυσής παντρεύτηκε μια από τις κόρες του Ραουήλ, που ονομαζόταν επίσης Ιοθρώ, και για σαράντα χρόνια παρακολουθούσε τα κοπάδια του πεθερού του. (Εξοδος 2:18· 3:1) Τότε ήταν που ο Κύριος μίλησε στον Μωυσή μέσα από τη φλεγόμενη βάτο και του ανέθεσε το καθήκον να ελευθερώσει τον εβραϊκό λαό από την αιγυπτιακή του δουλεία. (Εξοδος 3:2-10) Μιλώντας στον Μωυσή, μέσω ενός αγγέλου, ο Ιεχωβά αυτοπροσδιορίστηκε ως «ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ». Μέσω της μητέρας του, ο Μωυσής θα γνωρίσει για τις υποσχέσεις του Θεού στον

Αβραάμ, και επομένως αυτή η ταύτιση θα σήμαινε πολλά για αυτόν.

Τα σαράντα χρόνια του Μωυσή ως βοσκός, φροντίζοντας τα κοπάδια του πεθερού του, είχαν αφαιρέσει μεγάλο μέρος της αυτοπεποίθησης που τον είχε κάνει νωρίτερα να σκοτώσει τον Αιγύπτιο που χτυπούσε έναν συμπατριώτη του. Μάλλον ένιωθε ότι τώρα ήταν ικανός μόνο να εκτελεί τα απλά καθήκοντα του βοσκού. Για να εμφανιστεί ενώπιον του πανίσχυρου Φαραώ και να απαιτήσει την απελευθέρωση του εβραϊκού λαού από τη δουλεία, ο Μωυσής αναμφίβολα θα θεώρησε ότι αυτό θα ξεπερνούσε τις ικανότητές του. — εδαφ. 11

Ωστόσο, ο Κύριος καθησύχασε τον Μωυσή, λέγοντας: «Σίγουρα θα είμαι μαζί σου». Τότε, σαν να είχε συμφωνήσει να δεχτεί την ανάθεση, ο Μωυσής άρχισε να ρωτά για τις λεπτομέρειες της διαδικασίας. Πρώτα ήθελε να μάθει τι έπρεπε να πει στον Φαραώ για το ποιος τον έστειλε να απαιτήσει την απελευθέρωση των Εβραίων σκλάβων. Σε απάντηση σε αυτό, ο Μωυσής έλαβε οδηγίες να πει ότι τον έστειλε «Ο ΩΝ» —εδάφ. 12-14

Η εβραϊκή έκφραση που μεταφράζεται «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ» σημαίνει «υπάρχω», σύμφωνα με το Εβραϊκό Λεξικό του Strong. Κατ' επέκταση, η πλήρης σκέψη της λέξης όταν χρησιμοποιείται από τον Δημιουργό ως όνομα θα ήταν, «Ο Αυθύπαρκτος». Ο Μωυσής προφανώς είχε αυτή τη σκέψη, γιατί στην προσευχή του που καταγράφηκε αργότερα στο Βιβλίο των Ψαλμών μίλησε για τον Δημιουργό ως αυτόν που είναι «από τον αιώνα εις αιώνα». (Ψαλμ. 90:1,2) Ήταν ιδιαίτερα κατάλληλο ο Θεός να ταυτιστεί με τον Μωυσή, γιατί παρόλο που ο εβραϊκός λαός ήταν σκλάβος στην Αίγυπτο, και ο ίδιος ο Μωυσής ήταν δούλος-βοσκός για σαράντα χρόνια, ο Θεός τους και ο Θεός των πατέρων τους, του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, υπήρχε ακόμα ως ο αληθινός και αιώνιος

Δημιουργός που θα εκπληρώσει όλες τις υποσχέσεις του.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΠΛΗΓΕΣ

Ο Θεός υποσχέθηκε στον Μωυσή ότι θα τον χρησιμοποιούσε για να απελευθερώσει τον εβραϊκό λαό από την Αίγυπτο, παρόλο που ο βασιλιάς θα αρνιόταν να τους αφήσει να φύγουν. (Έξοδος 3:17-22) Το μάθημα που έδωσε ο Θεός στον Μωυσή ήταν ότι θα χρειαζόταν θαυματουργή δύναμη για να επιτευχθεί η απελευθέρωση του εβραϊκού λαού και ότι αυτή η δύναμη θα χρησιμοποιούταν. Πράγματι, επισκέφθηκαν εννέα πληγές τους Αιγύπτιους, καθεμία από τις οποίες ήρετο όταν ο Φαραώ συμφωνούσε να απελευθερώσει τους Ισραηλίτες. Ωστόσο, κάθε φορά που ήρετο μια από τις πληγές, ο βασιλιάς άλλαζε γνώμη και οι Ισραηλίτες δεν απελευθερώνονταν.

Μετά ήρθε η δέκατη πληγή, που ήταν ο θάνατος των πρωτότοκων της Αιγύπτου. (Έξοδος 11:4-6) Οι πρωτότοκοι γιοι των εβραϊκών παιδιών μπορούσαν να γλιτώσουν από αυτή τη πληγή αν και εφόσον οι οικογένειές τους ακολουθούσαν τις οδηγίες του Κυρίου σχετικά με τη θυσία ενός αρνιού και το ράντισμα με το αίμα του στα υπέρθυρα και στα παραστάσια των σπιτιών τους. — Έξοδος 12:1-27

Όπως προειπώθηκε, ο Κύριος χτύπησε όλους τους πρωτότοκους της Αιγύπτου τη νύχτα της δέκατης τέταρτης ημέρας του πρώτου μήνα τους. (εδ. 28-36) Όχι μόνο συναίνεσε τότε ο Φαραώ να φύγουν οι Ισραηλίτες από την Αίγυπτο, αλλά τους ζητήθηκε να φύγουν, τόσο που ο Αιγύπτιος τους έδωσε πολλά από τα πολύτιμα αντικείμενά του, προφανώς για να ενθαρρύνει μια γρήγορη έξοδο.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Η σημασία για εμάς αυτού για αυτό το επεισόδιο στην εμπειρία του Μωυσή ως υπηρέτη του Κυρίου είναι το τεκμηριωμένο γεγονός ότι ο Θεός το είχε σχεδιάσει για να χρησιμεύσει ως παράδειγμα μιας πολύ πιο σημαντικής απελευθέρωσης - μιας απελευθέρωσης από τη δουλεία της αμαρτίας και του θανάτου, υπό τον μεγάλο κακό αφέντη Σατανά, τον Διάβολον, για τον οποίο η Βίβλος λέει ότι έχει την εξουσία του θανάτου. — Εβρ. 2:14

Όταν ήρθε η ώρα του Κυρίου να προετοιμαστεί για την απελευθέρωση των Εβραίων, εκείνοι μεταξύ τους που είχε εκτεθεί σε άμεσο κίνδυνο ήταν οι πρωτότοκοι υιοί. Ως αποτέλεσμα της δέκατης πληγής, θα είχαν χάσει τη ζωή τους εκείνη τη νύχτα αν δεν υπήρχε η προστασία που τους παρείχε το αίμα του αρνιού του Πάσχα. (Εξοδος 12:12,13,22,23) Αυτό σχεδιάστηκε από τον Θεό ως παράδειγμα ενός πολύ σημαντικού χαρακτηριστικού του σχεδίου του για σωτηρία και μελλοντική απελευθέρωση όλης της ανθρωπότητας από τον θάνατο. Στην Καινή Διαθήκη μας δίνεται η ένδειξη ότι οι μαθητές του Ιησού, της αληθινής εκκλησίας του Χριστού, είναι οι πραγματικοί «πρωτότοκοι» που προεικονίζονται από τους πρωτότοκους του αρχαίου Ισραήλ. — Εβρ. 12:23

Ο Απόστολος Παύλος προσδιορίζει τον Ιησού ως τον αληθινό «Αμνό του Πάσχα» που «θυσιάστηκε για εμάς». (Α' Κορ. 5:7) Γνωρίζουμε ότι μόνο μέσω του αίματος του Χριστού που εμείς, οι μαθητές του, λαμβάνουμε ζωή. Εκτός από το χυμένο αίμα του, δεν μπορούσαμε να είμαστε βέβαιοι για ζωή κατά τη διάρκεια αυτής της νύχτας της αμαρτίας και του θανάτου. — Α' Πέτ. 1:18,19

Στην εικόνα για το Πάσχα, οι πρωτότοκοι και οι οικογένειές τους έφαγαν το κατά γράμμα αρνί κατά τη διάρκεια της νύχτας, και ήταν το πρωί που έγινε η

απελευθέρωση όλου του Ισραήλ. Έτσι, στον παρόντα καιρό, όταν το σκοτάδι της αμαρτίας εξακολουθεί να καλύπτει τη γη, την αληθινή εκκλησία την «τρέφει», συμβολικά μιλώντας, ο Ιησούς, ο Αμνός του Θεού. Έτσι, προετοιμάζονται να συμμετάσχουν στην απελευθέρωση ολόκληρου του κόσμου της ανθρωπότητας το πρωί της νέας ημέρας της γης, της Μεσσιανικής βασιλείας. — Ιωάννης 1:29· 6:51,63

Τα πικρά βότανα έπρεπε να τρώγονται μαζί με τη σάρκα του αρνιού του Πάσχα των Ισραηλιτών. (Έξοδος 12:8) Αυτό υποδηλώνει τις σοβαρές δοκιμασίες που αντιμετωπίζουν οι μαθητές του Ιησού καθώς τρέφονται συμβολικά από αυτόν και δίνουν τη ζωή τους σε θυσίες. (Α' Πέτ. 4:12,13) Αυτά τα συμβολικά πικρά βότανα μάς δίνουν μεγαλύτερη επιθυμία να εκζητήσουμε από τον Κύριο δύναμη και θάρρος καθώς προσπαθούμε να είμαστε ευάρεστοι σε αυτόν. Έτσι είμαστε έτοιμοι να συμμετάσχουμε στη δόξα και το έργο της βασιλείας του Χριστού, που είναι να φέρει την απελευθέρωση για όλη την ανθρωπότητα από τη δουλεία τους στον Σατανά και στην αμαρτία, τις ασθένειες και τον θάνατο.

Ο Μωυσής έλαβε τη διαβεβαίωση ότι ήταν ο Θεός του Αβραάμ που τον έστειλε να ελευθερώσει τον εβραϊκό λαό από την Αίγυπτο. Αυτός ο αληθινός και ζωντανός Θεός ήταν που είχε υποσχεθεί στον Αβραάμ ότι μέσω του Σπέρματος του θα ευλογηθούν όλες οι οικογένειες της γης. Ο Απόστολος Παύλος εξηγεί ότι είναι ο Ιησούς και η εκκλησία των πρωτότοκων που μαζί αποτελούν το «Σπέρμα» που υποσχέθηκε ο Θεός στον Αβραάμ. (Γέν. 12:3· 22:18· Γαλ. 3:8,16,27-29) Η εκκλησία είναι ένας σπόρος πίστης, και όταν λυτρωθεί από τον θάνατο μέσω του αίματος του Ιησού, του αληθινού Αρνιού του Πάσχα, και γεννήθηκε την πρώτη ανάσταση που θα ζήσουν και θα βασιλέψουν μαζί του, θα

συμμετάσχουν στην υποσχεμένη απελευθέρωση και ευλογία όλων των εθνών. —Ρωμ. 11:26

Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ

Τρεις μήνες αφότου ο Μωυσής υπηρέτησε τον Θεό απελευθερώνοντας τον Εβραϊκό λαό από τη δουλεία του στην Αίγυπτο, του ανατέθηκε το κύριο καθήκον να τους δώσει τον θείο Νόμο. (Έξοδος 19:1-3) Ο Νόμος πρόσφερε στους Ισραηλίτες την ευκαιρία να αποκτήσουν ζωή με βάση την πλήρη υπακοή στις απαιτήσεις του. (Λευιτ. 18:5· Ρωμ. 10:5) Εφόσον οι Ισραηλίτες, όπως και ο λαός όλων των άλλων εθνών, ήταν μέλη μιας αμαρτωλής και ετοιμοθάνατης φυλής, που γεννήθηκε υπό την καταδίκη σε θάνατο, κανένας από αυτούς δεν ήταν σε θέση να ανταποκριθεί στις πλήρεις απαιτήσεις του τέλειου Νόμου του Θεού, επομένως κανένας δεν απέκτησε ζωή με αυτή τη διάταξη. —Ρωμ. 3:20· 7:10

Εντούτοις, ο Νόμος εξυπηρετούσε έναν χρήσιμο σκοπό καθώς απέδειξε ότι είναι αδύνατο για οποιοδήποτε μέλος της πεσμένης Αδαμικής φυλής να τηρήσει τον τέλειο Νόμο του Θεού. Μέχρι τον καιρό της διαθήσεως του Νόμου, δεν είχε γίνει ειδική απόδειξη αυτού, γιατί όλοι πέθαιναν εξαιτίας της παράβασης του Αδάμ. Ωστόσο, όταν οι Ισραηλίτες συμφώνησαν να τηρήσουν τον Νόμο του Θεού και δεν το έκαναν, έπεσαν κάτω από μια πρόσθετη κατάρα—την κατάρα του Νόμου. —Γαλ. 3:10-12

Ο Παύλος έγραψε ότι ο Νόμος χρησίμευε ως «παιδαγωγός» για να φέρει τους ανθρώπους στον Χριστό. (Γαλ. 3:24) Πράγματι προετοίμασε μερικούς από τους Ισραηλίτες να δεχτούν τον Χριστό στην Πρώτη Παρουσία του. Αν και δεν τον δέχτηκαν ως έθνος, η εμπειρία αυτού του λαού κάτω από το Νόμο θα είναι πάντα ως μάθημα για το γεγονός ότι κανείς δεν μπορεί να κερδίσει ζωή

παρά μόνο μέσω του Χριστού. «Γιατί λοιπόν εδόθη ο νόμος;» ρώτησε ο Παύλος. «Εξ αιτίας των παραβάσεων προσετέθη, εωσού έλθη το Σπέρμα, προς το οποίον έγεινεν η επαγγελία, διαταχθείς δι' αγγέλων διά χειρός μεσίτου.» —εδάφιο 19

Ενώ οι Ισραηλίτες ως επί το πλείστον δεν έκαναν σοβαρή προσπάθεια να τηρήσουν τον Νόμο, αυτός χρησίμευε για αυτούς ως κάποιος περιορισμός και συνέβαλε στο να τους κρατήσουν ενωμένους ως λαό μέχρι που ήρθε ο Μεσσίας και τους παρουσιάστηκε. Εφόσον οι Ισραηλίτες ήταν οι φυσικοί απόγονοι του πατέρα Αβραάμ, ήταν οι πρώτοι στη σειρά, όταν ήρθε ο Ιησούς, για να είναι οι κληρονόμοι της υπόσχεσης που του δόθηκε σχετικά με ένα «Σπέρμα» που επρόκειτο να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης. Ωστόσο, και σε αυτό, η αγάπη για τον Θεό και η ειλικρινής προσπάθεια να κάνουν ό,τι μπορούν για να υπακούσουν στον Νόμο του ως απόδειξη πίστης σε αυτόν και στις υποσχέσεις του, ήταν οι προϋποθέσεις για να γίνει κάποιος μέρος αυτού του Σπέρματος, τον οποίο ο Θεός περιέγραψε ως «βασίλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον». —Έξοδος. 19:5,6

Η ανυπακοή στον Θεό, που κορυφώθηκε με την απόρριψη του Μεσσία, του Επικεφαλής της τάξης των σπόρων (σπερμάτων), έκανε τους Ισραηλίτες να χάσουν αυτή την εκλεκτή κληρονομιά. Ο Ιησούς εξήγησε ότι η «βασίλειά» θα αφαιρούνταν από αυτούς και θα δινόταν σε ένα άλλο έθνος, ένα έθνος που θα απέφερε τους κατάλληλους καρπούς της δικαιοσύνης. (Ματθ. 21:43) Ο Απόστολος Πέτρος προσδιόρισε αυτό το νέο «άγιον έθνος» για εμάς, αποκαλώντας το «ιεράτευμα βασιλικόν». —Α' Πέτ. 2:9,10

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ

Ο Μωυσής έλαβε τον Νόμο από τον Θεό ενώ

ήταν κρυμμένος σε ένα σύννεφο στο όρος Σινά, όπου παρέμεινε σε κοινωνία με τον Ιεχωβά επι σαράντα ημέρες. Στο μεταξύ, οι Ισραηλίτες κουράστηκαν να περιμένουν την επιστροφή του και έστησαν ένα χρυσό μοσχάρι για να το προσκυνήσουν αντί για τον Θεό τους. (Εξοδος 32:1-6) Ο Κύριος ήταν πολύ δυσαρεστημένος με αυτή την επίδειξη απιστίας. Είπε στον Μωσή ότι θα τους εξαφάνιζε και μέσω αυτού θα έκανε ένα «μεγάλο έθνος». —εδ. 7-10

Ο Μωσής, μεσολαβητής ή μεσίτης μεταξύ του Θεού και του λαού, μεσολάβησε για αυτούς και δεν καταστράφηκαν. (εδ. 11-14) Όταν ο Μωσής κατέβηκε από το βουνό και είδε το χρυσό μοσχάρι και παρατήρησε την αμαρτωλή απόλαυση του λαού στη λατρεία τους για τον ψεύτικο θεό, οργίστηκε και κατέστρεψε τας πλάκας του Νόμου που μόλις του είχε δώσει ο Κύριος. — εδ. 19,20

Αργότερα, ο Ιεχωβά έδωσε εντολή στον Μωσή να κόψει άλλες πέτρινες πλάκες σαν αυτές που είχε σπάσει και να τις ανεβάσει στο όρος Σινά. (Εξοδος 34:1-4) Ο Κύριος στάθηκε τότε με τον Μωσή σε ένα σύννεφο και διακήρυξε τις αρετές του χαρακτήρα του, τις οποίες τώρα βλέπουμε να παρουσιάζονται στο σχέδιο σωτηρίας του Θεού. (εδ. 5-7) Ήταν ενώ ο Κύριος περιέγραφε έτσι τις ιδιότητες του χαρακτήρα του που ο Νόμος γράφτηκε στις πέτρινες πλάκες. Τότε ο Μωσής, ως πιστός μεσολαβητής, παρακάλεσε τον Θεό να συγχωρήσει την ανομία των Ισραηλιτών και να τους πάρει για κληρονομία του, κάτι που ο Κύριος συμφώνησε να κάνει. —εδ. 9,10

Ο Μωσής βρισκόταν ξανά στο όρος Σινά για σαράντα μέρες και νύχτες, και όταν κατέβηκε αυτή τη δεύτερη φορά, το πρόσωπό του έλαμπε με τη δόξα του Κυρίου. Αυτή η λάμψη παρέμεινε στον Μωσή καθώς άρχισε να μιλά στο λαό με σεβασμό για τον Θεό και τον

Νόμο του, και έπρεπε να βάλει ένα πέπλο στο πρόσωπό του όταν μιλούσε. (Έξοδος 34:28-35· Β' Κορ. 3:13) Στην Καινή Διαθήκη ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται σε αυτή τη σκηνή δείχνοντας τη δόξα που θα συνδεθεί με τη μελλοντική μεσολάβηση της Καινής Διαθήκης από τον Χριστό και την εκκλησία του. —Β' Κορ. 3:3-12

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Υπήρξε σημαντική χρήση αίματος σε σχέση με τη ίδρυση και τη μεσολάβηση της Διαθήκης του Νόμου. Ο Μωυσής πήρε αίμα βοδιών, το μισό από το οποίο το έβαλε σε λεκάνες και το άλλο μισό το ράντισε σε ένα βωμό. Κατόπιν, παρουσίασε τους όρους του Νόμου στους ανθρώπους, που αναφέρονται ως «το Βιβλίο της Διαθήκης» και, σε απάντηση, οι άνθρωποι συμφώνησαν να τηρήσουν αυτούς τους όρους της διαθήκης τους με τον Κύριο. Τότε ο Μωυσής, χρησιμοποιώντας το αίμα που είχε βάλει στις λεκάνες, ράντισε τους ανθρώπους και το βιβλίο. —Έξοδος. 24:6-8· Εβρ. 9:19,20

Το «αίμα της Διαθήκης», όπως περιγράφεται στην Καινή Διαθήκη, έδειξε το αίμα του Χριστού το οποίο, συμβολικά μιλώντας, θα χρησιμοποιηθεί για να ραντιστούν οι λαοί όλων των εθνών σε σχέση με τους όρους της προειπωμένης «Καινής Διαθήκης» που πρόκειται να συναφθεί μαζί τους από τον Χριστό, τον οποίο απεικόνισε ο Μωυσής. —Εβρ. 8:1-12· 9:14,15· 12:18-24

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο Μωυσής υπηρέτησε ως αρχηγός των Ισραηλιτών σε όλο το σαραντοετές ταξίδι τους στην έρημο. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ο Θεός συντηρούσε το λαό του με «μάννα» από τον ουρανό για τροφή. Ο Ιησούς αναφέρθηκε σε αυτό και έδειξε ότι το

μάννα ήταν συμβολικό της δικής του ανθρωπότητας, την οποία είπε ότι θα έδινε για τη ζωή όλου του κόσμου. (Ιωάννης 6:31-33,51) Ο Μωυσής άντλησε επίσης νερό από ένα βράχο για να καλύψει τις ανάγκες των ανθρώπων, και ο Απόστολος Παύλος εξηγεί ότι αυτός ο βράχος ήταν συμβολικός του Χριστού. —Έξοδος 17:5,6· Α' Κορ. 10:4

Σε μια περίπτωση, όταν οι Ισραηλίτες αμάρτησαν, τους ήρθε μια πληγή και ο Μωυσής σήκωσε ένα χάλκινο φίδι πάνω σε ένα κοντάρι. Όσοι κοίταζαν αυτό το φίδι, σώζονταν από το θάνατο. Ο Ιησούς αναφέρθηκε σε αυτό και έδειξε ότι το χάλκινο φίδι τον αντιπροσώπευε—θα υψωθεί για να παράσχει μια ευκαιρία σωτηρίας σε όλη την ανθρωπότητα. —Αριθμ. 21:5-9· Ιωάννης 3:14,15

Έτσι λοιπόν, ο Μωυσής ως νομοθέτης, μεσίτης και αρχηγός προμήνυε τον Χριστό. Με αυτόν τον τρόπο, ο Κύριος τον χρησιμοποίησε για να μας ανοίξει, με αυτόν τον τυπικό τρόπο, πολλά από τα σημαντικά χαρακτηριστικά του ένδοξου σχεδίου σωτηρίας του.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

Όπως υποδεικνύεται στα αρχικά μας εδάφια, ο Μωυσής ήταν ένας από τους εξέχοντες προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης και χρησιμοποιήθηκε από τον Θεό για να προλέγει διάφορα σημαντικά χαρακτηριστικά για τη θεϊκή διάταξη της διάσωσης της ανθρωπότητας από την αμαρτία και τον θάνατο. Ήταν ο συντάκτης των πρώτων πέντε βιβλίων της Βίβλου, και με αυτή την ιδιότητα κατέγραψε εκείνη την αρχική προφητεία σχετικά με το Σπέρμα της γυναίκας που συνέτριψε το κεφάλι του φιδιού. —Γεν. 3:14,15

Ο Μωυσής κατέγραψε επίσης την προφητεία του Ιακώβ σχετικά με το «Λιοντάρι» που θα προέλθει από τη φυλή του Ιούδα. (Γέν. 49:8-10· Αποκ. 5:5) Αυτή ήταν μια προφητεία για τον ερχομό του Ιησού, πρώτα για να

λυτρώσει την ανθρωπότητα από την αμαρτία και τον θάνατο, και μετά για να κυβερνήσει τους ανθρώπους σε όλη την επίγεια βασιλεία του. Από αυτή την άποψη, ο Ιεχωβά εξήγησε στον Μωυσή ότι ένας «Προφήτης» θα έλθει στον λαό παρόμοιος με αυτόν. (Δευτ. 18:15-19) Ο Απόστολος Πέτρος αναφέρθηκε σε αυτή την υπόσχεση και έδειξε ότι θα είχε την εκπλήρωσή της μέσω του Χριστού κατά τη διάρκεια των «καιρών αποκατάστασης των πάντων». —Πράξεις 3:19-23

Όταν ο αναστημένος Ιησούς μίλησε με δύο από τους μαθητές του στο δρόμο για την Εμμαούς, άρχισε, αναφέρει η περιγραφή, με τον Μωυσή και όλους τους προφήτες, και επεσήμανε ότι σύμφωνα με τον θεϊκό του σκοπό ήταν απαραίτητο να υποφέρει πρώτα ο Μεσσίας και μετά εισέλθει στη δόξα του. (Λουκάς 24:25-27) Από αυτό γνωρίζουμε ότι ο Μωυσής προείπε για τα βάσανα και τον θάνατο του Ιησού. Ένας από τους τρόπους με τους οποίους το έκανε αυτό ήταν μέσω του θεσμού του Πάσχα, όπως συζητήθηκε νωρίτερα στο μάθημά μας, στον οποίο ο θάνατος του αρνιού του Πάσχα προήγγελλε τον θάνατο του Ιησού ως «του Αμνού του Θεού, που αφαιρεί την αμαρτία του τον κόσμο». —Ιωάννης 1:29

Σε μια προφητική προσευχή ο Μωυσής επιστράτη την προσοχή στην καταδίκη του θανάτου που επιβλήθηκε σε όλη την ανθρωπότητα λόγω της αμαρτίας και μας διαβεβαιώνει ότι θα έρθει η ώρα που οι άνθρωποι θα κληθούν με θεϊκή δύναμη να επιστρέψουν από την καταστροφή. (Ψαλμ. 90:3) Αυτή είναι μια από τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης που προλέγει την ανάσταση των νεκρών.

Ο Ιησούς εξήγησε στους Σαδδουκαίους, που δεν πίστευαν στην ανάσταση των νεκρών, ότι η ελπίδα της ανάστασης εκφραζόταν σε σχέση με τις σχέσεις του Θεού με τον Μωυσή. Αυτό ήταν όταν μίλησε στον Μωυσή στη

φλεγόμενη βάτο, και αναφέρθηκε στον εαυτό του ως «ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ». Ο Ιησούς εξήγησε ότι ο Ιεχωβά δεν είναι Θεός των νεκρών αλλά των ζώντων, επειδή σκοπόν έχει να αποκαταστήσει την ανθρωπότητα στη ζωή μέσω της αφύπνισης από τον ύπνο του θανάτου. —Έξοδος. 3:6· Λουκάς 20:37,38

Ο Μωυσής ήταν πιστός υπηρέτης του Θεού ως ελευθερωτής, νομοθέτης, μεσίτης και προφήτης. Κατάλληλα, αναφέρεται στο τελευταίο βιβλίο της Βίβλου μαζί με τον Ιησού σε σχέση με την ένδοξη «ωδή του Μωυσή» και η «ωδή του Αμνού». (Αποκ. 15:2,3) Μια από τις ωδές που συνέθεσε ο Μωυσής αφορούσε την απελευθέρωση του εβραϊκού λαού από τη δουλεία του στην Αίγυπτο. (Έξοδος 15:1,2) Πόσο όμορφα προεικονίζει αυτό την ακόμη πιο γλυκιά μελωδία της «ωδής του Αμνού», που θα ελευθερώσει όλη την ανθρωπότητα από τη δουλεία της αμαρτίας και του θανάτου. Ας χαρούμε γι' αυτή την προοπτική, που είχε προβλεφθεί τόσο καιρό πριν από τον πιστό υπηρέτη του Θεού Μωυσή!
